

SPECTACOLE

Nicolae PRELIPCEANU

Ultima anticameră – „Așteptând la Arlechin”

Zece actrițe în vârstă, retrase de pe scenă, așteaptă ceva, într-un azil numai pentru ele, la „Arlechin”. Viața lor a rămas în urmă. Numai pulberea amintirilor le mai face să lăcrimeze din când în când. Cel mai mare dușman al lor este, acum, când „așteaptă la Arlechin”, pierderea intimității, viața la „comun”, masa „de la cazan”, dar și viața de la același cazan comun. Sunt apoi întâlnirile unor temperamente, ale unor biografii, scânteii care se mai ridică în momentele tensionate, pentru a pieri în cele din urmă. Ce pot să aștepte cele zece „bătrâne doamne”? Una este invizibilă, vizitată de un bătrân admirator constant, totuși cu 20 de ani mai tânăr decât ea, sensibil interpretat de Mihai Fotino. Ce altceva așteaptă ele decât ultima cortină, adică mai brutal spus, moartea. Care o și surprinde, în scenă, pe una dintre ele, memorabil interpretată de Tamara Buciuceanu Botez.

Piesa lui Noel Coward (1899–1973), jucată la centenarul dramaturgului cu o distribuție în frunte cu Lauren Bacall, legendara soție a lui Humphrey Bogart, s-a bucurat la Londra de o atenție specială. La Naționalul din București, Ion Cojar a distribuit în rolurile actrițelor retrase, inclusiv cele care „dispar”, fie prin moarte, fie prin nebunie, chiar și ultima sosită, pe: Rodica Popescu Bitănescu, Ileana Iordache, Sanda Toma, Simona Bondoc, Catița Ispas Berceanu, Aimée Iacobescu, Ioana Bulcă, Raluca Zamfirescu, Ecaterina Nazare și, firește, înainte numita Tamara Buciuceanu Botez. Fiecare dintre aceste doamne ale teatrului românesc își pune în evidență personalitatea, într-un spectacol emoționant, generat de o viziune clasică, aparținând autorului și regizorului. Li se alătură celor zece actrițe, cu prestații remarcabile, de mai lungă sau de mai scurtă respirație: Olga Delia Mateescu,

Silvia Năstase/Amalia Ciolan, Raluca Petra, Cesonia Postelnicu, Liviu Lucaci și Liviu Crăciun, căci pe Mihai Fotino l-am anunțat deja, dar rolul său e jucat, alternativ, și de Victor Moldovan. Decorul: Liliana Cenean și Ștefan Caragiu, costumele: Janine.

Așteptând la Arlechin (pe Godot, poate) nu e un spectacol bătrânesc, deși nu știi sigur cum va fi prizat el de oamenii tineri, pentru care, încă, vârsta finală nici nu există. Căci așteptarea, care e, în fond, egală cu viața întreagă, devine mai grea, se face simțită abia atunci când între individ și ceea ce așteaptă el nu se mai interpune această cortină opacă – activitatea cât mai frenetică de zi cu zi.

Dincolo de sala de spectacol, deși lucrurile sunt, firește, idealizate într-o anumită măsură de exigențele ficțiunii din anii '60, când piesa a fost scrisă, spectacolul trebuie văzut de cei care se pregătesc să acosteze la „ultimul țărâm” pe care UNITER, împreună cu ANUC, îl vor oferi în curând creatorilor, actorilor la „Casa Artistului”.

Ultima anticameră sau ultimul țărâm, casa de retragere nu e soluția fericirii, ci dimpotrivă, a unei supraviețuiri măhnite, sugerează piesa lui Noel Coward și spectacolul lui Ion Cojar.

Teatrul Național București – Așteptând la Arlechin de Noel Coward. Traducerea: Dana Lovinescu. Adaptarea: Radu Beligan și Liviu Dorneanu. Regia și versiunea scenică: Ion Cojar. Decorul: Liliana Cenean, Ștefan Caragiu. Costumele: Janine. Cu: Rodica Popescu Bitănescu, Ileana Iordache, Sanda Toma, Simona Bondoc, Catița Ispas Berceanu, Aimée Iacobescu, Tamara Buciuceanu Botez, Liviu Lucaci, Olga Delia Mateescu, Mihai Fotino, Victor Moldovan, Ioana Bulcă, Silvia Năstase, Amalia Ciolan, Raluca Petra, Raluca Zamfirescu, Cesonia Postelnicu, Liviu Crăciun, Ecaterina Nazare.